РОШАНІ ЧОКШІ

ПОЗОЛОЧЕНІ ВОВКИ

Від авторки світових бестселерів, номінованих
на премії *Locus* та *Nebula*

Найочікуваніший роман року за версіями
The New York Times, *Bustle*, *Hypable*, *Bookish* та *Goodreads*

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

РОШАНІ ЧОКШІ

ПОЗОЛОЧЕНІ ВОВКИ

Від авторки світових бестселерів, номінованих
на премії *Locus* та *Nebula*

Найочікуваніший роман року за версіями
The New York Times, Bustle, Hypable, Bookish та *Goodreads*

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ROSHANI CHOKSHI

РОШАНІ ЧОКШІ

ПОЗОЛОЧЕНІ ВОВКИ

Харків

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2021

2021

ISBN 978-966-982-622-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Світовий бестселер»

First published by *St. Martin's Press*

Translation rights arranged by *Sandra Dijkstra Literary Agency*

Перекладено за виданням:
Chokshi R. The Gilded Wolves / Roshani Chokshi. — New York : Wednesday Books, 2019. — 400 p.

Переклад з англійської *Марії Пухлій*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Електронна версія створена за виданням:

Чокші Р.

Ч-75 Позолочені вовки / Рошані Чокші ; пер. з англ. М. Пухлій. — Х. : Віват, 2021. — 416 с. : іл. — (Серія «Світовий бестселер», ISBN 978-617-690-445-8).

ISBN 978-966-982-214-7 (укр.)

ISBN 978-1-250-14454-6 (англ.)

Париж, 1889 рік. Найпотужніша сила у світі зосереджена в давно загубленому уламку Вавилонської вежі. Французькі Доми Вавилонського Ордену, який охороняв реліквію, прагнуть повернути втрачене. І їм потрібен той, хто зможе розгадати цю таємницю. Ним

стає Севрен Монтаньє-Аларі — заможний готельєр і водночас шукач скарбів. Щоб віднайти древній артефакт, Севрен заручається підтримкою «експертів» із сумнівною репутацією: інженерки, історика, танцівниці й садівника. Разом вони поринуть у страхітливу пригоду, де на кін поставлено не лише їхні життя, а й майбутнє всієї цивілізації…

УДК 821.111(73)

© Roshani Chokshi, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

Аманові, який попросив: «Скажи про мене щось класне».
Ні!

Fléctere si néqueo súperos Acheronta movebo.
Якщо прихилити не можу небесних,

То Ахеронт попрошу [1].
Вергілій

Колись у Франції було чотири Доми.

Як і всі інші Доми Вавилонського Ордену, його французька частина заприсяглася тримати в таємниці місце перебування свого Вавилонського Уламка, джерела всієї формувальної сили.

Формування було творчою силою, якій не поступалися лише діла Бога.

Та один Дім пропав.

А рід іншого Дому згас без спадкоємців.

Тепер зосталася лише таємниця.

[1] Переклад М. Білика. (*Тут і далі прим. пер.*)

ПРОЛОГ

Матріарх Дому Кори [2] спізнювалася на вечерю. Зазвичай вона не дбала про пунктуальність. Пунктуальність, від якої недоречно відгонить жаданням, — це для селян. А вона не селянка й не жадає висиджувати трапезу з мішанцем, що став спадкоємцем Дому Нікс [3].

— Чому моя карета так затримується?! — крикнула вона в коридор.

Приїхавши запізно, матріарх спровокує чутки. А вони значно докучливіші й непристойніші за пунктуальність.

Вона змахнула зі своєї нової сукні невидиму порошинку. Її шовкову сукню змоделювали кутюр'є з ательє «Раудніц і Сьє» на Вандомській площі в Першому окрузі. У блакитному шовковому потоці її спідниці гойдалися лілії з тафти. На невисокому турнюрі й довгому тюлевому шлейфі сукні розкривались у вогні свічок мініатюрні поля жовтцю і плюща. Формування виконано бездоганно. А так і мало бути, зважаючи на солідну ціну вбрання.

Кучер просунув голову у двері:

— Уклінно прошу пробачення, мадам. Ми вже майже готові.

Матріарх змахнула рукою, наказуючи йому йти. Зблиснув її Вавилонський Перстень — переплетіння темних шипів із прожилками блакитного світла. Він був припаяний до вказівного пальця того дня, коли вона стала матріархом Дому Кори, успішно подолавши інших членів родини та чвари за владу всередині Дому. Вона знала: її нащадки і члени Дому відлічують дні до її смерті, коли вона передасть Перстень, але матріарх не була готова. Доти ж таємниці Персня знатимуть лише вона та патріарх Дому Нікс.

Коли вона торкнулася шпалер, на їхніх позолочених візерунках ненадовго спалахнув знак: переплетіння шипів. Матріарх усміхнулась. Як і всі сформовані предмети в її оселі, шпалери мали мітку Дому.

Вона ніколи не забуде, як уперше залишила мітку свого Дому на артефакті. Завдяки силі Персня вона почувалася богинею, загнаною в

людську подобу. Щоправда, так бувало не завжди. Вчора матріарх зняла мітку Кори з одного предмета. Не хотіла, але зробила це заради орденського аукціону, що відбувся минулого тижня, а від деяких традицій не можна відмовлятися…

Зокрема від вечер із головами Домів.

Матріарх попрямувала до відчинених дверей і зупинилася на гранітному порозі. На холодному нічному повітрі шовковисті квіти на її сукні згорнули пелюстки.

— Хіба коні досі не готові? — гукнула вона в ніч.

Її кучер не відповів. Матріарх щільніше загорнулась у шаль і ступила ще крок надвір. Помітила карету, коней, що чекали… проте не побачила кучера.

— Невже *всіх*, хто на мене працює, вразила чума некомпетентності? — пробурчала матріарх, ідучи до коней.

Навіть її кур'єр (який мав просто з'явитися на орденському аукціоні, передати предмет і піти) не виправдав надій. Без сумніву, він додав до своїх списків неодмінних справ «розкішно напитися в "Едемі", отій розцяцькованій помийній ямі, що видає себе за готель».

Опинившись ближче до карети, вона побачила кучера, що розвалився долілиць на гравії. Матріарх відсахнулася. Довкола різко перестали тупати копитами коні. Важким клинком крізь повітря опустилася тиша.

Вона хотіла запитати: «Хто там?» — але слова безшумно впали додолу.

Матріарх позадкувала. Її підбори беззвучно ступали по гравію, немов та опинилася під водою. Вона побігла до дверей і розчинила їх. Її омило світло люстри, і матріарх на мить вирішила, що врятувалася. Вона зачепилася підбором за власну сукню й зашпорталася. Їй назустріч полетіла не земля.

Полетів ніж.

Вона так і не побачила клинка, а лише відчула наслідок його дотику — гострий тиск, який врізався в кісточки її пальців, тріск, із яким розтиснулись їхні фаланги, гарячу вологу, що ковзнула по її долоні та зап'ястку й заплямувала дорогі рукави-кльош. Хтось зірвав із її пальців Перстень. Матріарх Дому Кори навіть охнути не встигла.

Її очі широко розплющилися. Перед нею під стелею ковзали сформовані світні нетлі зі смарагдовими пластинками замість крилець.

Кілька з них посідали на стелю, схожі на зорі, що задрімали.

А тоді краєм ока вона помітила важкий прут у себе над головою.

2 Кòра — одне з імен Персефони, у давньогрецькій міфології — дружини Аїда, володаря підземного царства.

3 Нікс — давньогрецька богиня ночі.

ЧАСТИНА ПЕРША

Із архівних записів Вавилонського Ордену «Витоки Імперії» Пан Емануеле Орсатті, Дім Орка [4], італійська частина Ордену, 1878 р., правління короля Умберто I

Мистецтво Формування старе, як сама цивілізація. Згідно з нашими перекладами, стародавні імперії вважали за джерело своєї формувальної сили низку різних міфічних артефактів. У Індії вірили, що їхня сила походить із миски Брахми, божества творення. Перси говорили про міфічну чашу Джамшіда.

Їхні вірування яскраві й вигадливі, проте хибні.

Формування існує завдяки присутності Вавилонських Уламків. Хоча ніхто не може з певністю сказати, скільки саме їх, цей автор гадає, що Бог вважав за потрібне розсіяти після зруйнування Вавилонської вежі (Буття 11:4—9) щонайменше п'ять Уламків. Там, де опинялися ці Вавилонські Уламки, зростали цивілізації: єгиптяни й африканці біля річки Ніл; індуси поблизу річки Інд; люди Сходу з річки Янцзи; месопотамці з річок Тигр і Євфрат; мая та ацтеки в Месоамериці; а також інки в Центральних Андах. Звісно, всюди, де існував якийсь Вавилонський Уламок, процвітало мистецтво Формування.

Перша згадка про Вавилонський Уламок на Заході датується 1112 роком. Наші стародавні брати, тамплієри, привезли Вавилонський Уламок зі Святої землі й закопали його на наших теренах. Відтоді мистецтво Формування досягло неперевершених висот майстерності по всьому континенту. Для тих, кому пощастило мати схильність до Формування, воно, як і будь-яке мистецтво, є божественною спадщиною. Бо як ми створені за Його образом і подобою, так само й мистецтво Формування показує красу Його творіння. Формувати означає не просто вдосконалювати створене, а перебудовувати його.

Завдання Ордену — охорона цієї здатності.

Тримати в таємниці місце перебування Вавилонського Уламка Заходу — заповіданий нам священний обов'язок.

Насмілюся сказати, що, якби в нас забрали таку силу, цивілізації настав би кінець.

4 Орк — одне з імен бога підземного світу в римській міфології.

РОЗДІЛ 1. СЕВРЕН

За тиждень до того…

Севрен позирнув на годинник: залишилося дві хвилини.

Довкола нього члени Вавилонського Ордену в масках вихопили білі віяла, бурмочучи собі під носа і з нетерпінням очікуючи на останні торги аукціону.

Севрен відкинув голову назад. На прикрашеній фресками стелі мертві боги впивались у присутніх порожніми поглядами. Він силкувався не дивитися на стіни, але таки глянув. Його зусібіч оточували символи двох останніх Домів французької частини: місячні серпи Дому Нікс, шипи Дому Кори.

Інші два символи були обережно прибрані з оздоблення.

— Шановні члени та членкині Ордену, наш весняний аукціон добігає кінця, — оголосив аукціоніст. — Дякую за те, що стали свідками цього надзвичайного обміну. Як ви знаєте, речі, представлені сьогодні, були вивезені з таких віддалених місць, як пустелі Північної Африки та приголомшливі палаци Індокитаю. Ми ще раз висловлюємо подяку й шану двом Домам Франції, що погодилися провести цьогорічний весняний аукціон. Ми вшановуємо тебе, Доме Нікс. Ми вшановуємо тебе, Доме Кори.

Севрен здійняв руки, та плескати в долоні не став. У світлі люстри сріблився довгий шрам на його долоні — нагадування про спадщину, в якій йому відмовили.

Севрен, останній із роду Монтаньє-Аларі та спадкоємець Дому Вант [5], таки прошепотів його назву: «Я вшановую тебе, Доме Вант».

Десять років тому Орден оголосив рід Дому Вант згаслим.

Орден збрехав.

Поки аукціоніст удався в багатослівну промову про святі й нелегкі обов’язки Ордену, Севрен торкнувся своєї краденої маски. Вона була хитросплетінням позолочених інеєм металевих шипів і троянд, сформованим так, щоб його лід ніколи не розтанув, а троянди ніколи

не зів’яли. Маска належала кур’єрові Дому Кори, який, якщо Севрен правильно відміряв дозу, наразі пускав слину в розкішному номері його готелю «Едем».

Згідно з переданими йому відомостями, предмет, заради якого він сюди приїхав, уже ось-ось мав опинитися на аукціонній пласі. Севрен знав, що станеться далі. Будуть невимушені торги, але всі підозрюють, що Дім Нікс підтасував тур так, щоб здобути цей предмет. І хоча Дім Нікс виграє, той артефакт поїде до Севрена.

Він підніс пальці, і кутик його вуст вигнувся в усмішці. Від люстри з шампанським, яка пливла над ним, відокремився келих і полинув йому в руку. Севрен підніс його до губ, не куштуючи напою, а знов уважно оглядаючи просто з-за вінця план бального залу та виходи з нього. Східний вихід був позначений гігантським лебедем, викладеним із макаронів перлового кольору. Там юний спадкоємець Дому Нікс Гіпнос вихилив келих шампанського й жестом попросив іще один. Севрен не розмовляв із Гіпносом змалку. Дітьми вони в певному розумінні були товаришами в іграх і суперниками; їх обох виховували майже однаково, обох готували до успадкування батьківських Перснів.

Проте то було в минулому житті.

Севрен змусив себе відірвати очі від Гіпноса й перевів погляд на лазурово-блакитні колони, що охороняли південний вихід. На заході нерухомо стояли четверо представників влади — сфінксів у костюмах і крокодилячих масках.

Саме завдяки їм ніхто не міг обікрасти Орден. Маска сфінкса могла занюхати будь-який слід предмета з міткою Дому, нанесеною Перснем матріарха чи патріарха, та пройти за ним.

Одначе Севрен знав, що на аукціон усі предмети надходять чистими, а мітки Домів на них наносять аж після завершення, коли їх забирають власники. Отже, між часом продажу та часом забирання з’являється кілька безцінних секунд, за які предмет можна вкрасти. І ніхто, навіть сфінкс, не зможе відстежити, куди він подівся.

Проте вразливий предмет без мітки не позбавлений захисту.

Севрен позирнув у північний кінець залу по діагоналі від себе, в бік камери схову — місця, в якому всі предмети без міток чекали на нових власників. На вході припав до землі велетенський кварцовий лев. Його кришталевий хвіст ліниво метлявся по мармуровій підлозі.

Бомкнув гонг. Севрен глипнув на узвишшя, куди саме вийшов світлошкірий чоловік.

— Свій останній предмет ми виставляємо з особливою приємністю. Цей компас, добутий у Літньому палаці в Китаї 1860 року, був сформований у часи династії Хань. Серед його можливостей — орієнтування по зорях і розрізнення брехні та правди, — сказав аукціоніст. — Розміри — дванадцять на дванадцять сантиметрів, вага — один кілограм двісті грамів.

Над головою аукціоніста замерехтіла голограма компаса. Він мав вигляд прямокутного шматка металу зі сферичною виїмкою посередині. Метал зусібіч був у зморшках від китайських ієрогліфів.

Перелік можливостей компаса приголомшував, але не це заінтригувало Севрена, а схована в ньому мапа скарбів. Краєчком ока Севрен побачив, як Гіпнос нетерпляче заплескав у долоні.

— Стартова ціна — п’ятсот тисяч франків.

Чоловік з італійської частини підняв віяло.

— Мосьє Монсерро — п’ятсот тисяч. Чи…

Гіпнос підняв руку.

— Шістсот тисяч, — промовив аукціоніст. — Шістсот тисяч — раз, шістсот тисяч — два…

Члени Ордену почали перемовлятися між собою. Намагатися щось удіяти в підтасованому турі було безглуздо.

— Продано! — з удаваною веселістю заявив аукціоніст. — Продано Домові Нікс за шістсот тисяч. Патріарху Гіпносе, прошу після аукціону відрядити кур’єра вашого Дому та спеціально призначеного слугу до камери схову для стандартної восьмихвилинної оцінки. Предмет чекатиме у спеціальній ємності, де ви зможете позначити його своїм Перснем.

Севрен зачекав якусь хвильку, а тоді подався геть. Шпарко пройшовши по краях атріуму, дістався кварцового лева. За левом простягався затемнений коридор із рядами мармурових стовпів попід стінами. Очі кварцового лева байдужо ковзнули на Севрена, і він притлумив у собі бажання торкнутися краденої маски. Під личиною кур’єра Дому Кори він мав право ввійти до камери схову й торкнутись одного предмета рівно за вісім хвилин. Він сподівався, що краденої маски вистачить, щоб прослизнути повз лева, та якщо лев попросить

його показати каталогову монету для підтвердження — сформовану монету, на якій зберігалося місце перебування всіх предметів у власності Дому Кори, — йому не жити. Він не зумів відшукати ту кляту монету в кур'єра.

Севрен уклонився кварцовому левові, а тоді завмер. Звір не зробив нічого. Минала секунда за секундою, а левів погляд, не кліпаючи, обпалював Севренові обличчя. Дихання почало застрягати в легенях. Йому було огидно те, як сильно він хоче цей артефакт. Усередині Севрена було стільки «хочу», що він не знав достоту, чи є в його тілі місце для крові.

Севрен не зводив очей із підлоги, доки не почув цей звук — шкрябання каменів, які змінюють положення. Він видихнув. Коли з'явилися двері до камери схову, його скроні запульсували. Без дозволу лева сформовані двері залишалися б невидимими.

З ніш уздовж стін камери схову визирали мармурові статуї богів і міфічних істот. Севрен пішов просто до мармурової фігури вишкіреного бикоголового мінотавра. Підніс свій складаний ножик до роздутих ніздрів статуї. Сформований клинок затуманило тепле дихання. Севрен одним плавним рухом провів вістрям клинка згори вниз по морді й тілу статуї. Вона розкололася; її мармур зашипів і запарував, а тим часом із нього вийшов Севренів історик і впав на Севрена.

Енріке хапнув ротом повітря і стрепенувся.

— Ти сховав мене в *мінотаврі*? Чому Трістан не зробив вимірсхованку в гарному грецькому богові?

— У нього схильність до рідкої речовини. З камінням йому важко, — відповів Севрен, ховаючи ножа в кишеню. — Тож довелось обирати між мінотавром та етруською вазою, оздобленою бичачими яйцями.

Енріке здригнувся.

— Щиро кажучи… Хто дивиться на вазу в бичачих яйцях і каже: «Ти. Ти повинна бути в мене»?

— Люди знуджені, багаті й загадкові.

Енріке зітхнув:

— Саме такі, яким прагну бути я.

Вони повернулися до кола скарбів, серед яких було чимало сформованих давніх реліквій, поцуплених із храмів і палаців. Статуї та

низки коштовних каменів, вимірювальні прилади й телескопи.

У віддаленій частині кімнати на них суворо дивився оніксовий ведмідь із роззявленою пащею, що представляв Дім Нікс. Поряд трусив крилами смарагдовий орел, який репрезентував Дім Кори. Напружилися тварини, що представляли інші частини Ордену з усього світу, зокрема вирізьблений із вогненного опалу бурий ведмідь (Росія), вирізьблений із берилу вовк (Італія), ба навіть обсидіановий орел (Німецька імперія).

Енріке запхав руку під костюм слуги Ордену й видобув прямокутний шматок металу, точнісінько такий, як компас, який здобув Дім Нікс.

Севрен узяв фальшивий артефакт.

— Знаєш, я й досі чекаю на подяку, — видихнув Енріке. — Я цілу *вічність* шукав відомості для цієї штуки та збирав її.

— Ти впорався б швидше, якби не воював із Зофією.

— Це неминуче. Якщо я дихаю, твоя інженерка готується спускати на воду військові кораблі.

— То затамуй подих.

— Це має бути досить просто, — сказав Енріке й закотив очі. — Я роблю це щоразу, як ми добуваємо нову річ.

Севрен засміявся. Добуванням він називав своє *особисте хобі*. Це звучало… аристократично. І навіть благопристойно. Звичка добувати виробилася в нього завдяки Ордену. Відмовившись визнавати його спадкоємцем Дому Вант, Орден вигнав його з усіх аукціонних домів, отож він не міг законно купувати сформовані старожитності. Якби Орден так не вчинив, Севренові, можливо, не стало б надто цікаво, які предмети той від нього приховує. Деякі з них, як виявилося, належали до майна його родини. Коли рід Монтаньє-Аларі оголосили згаслим, усі речі Дому Вант продали. Ставши шістнадцятирічним і позбувшись опіки, Севрен за кілька місяців повернув усе до останнього. Потім він пропонував свої послуги з добування закордонним музеям і колоніальним гільдіям, кожній організації, яка бажала повернути те, що вкрав Орден.

Якщо чутки про компас були правдиві, це, імовірно, дасть йому змогу шантажувати Орден, а тоді Севрен зможе добути єдине, чого бажає ще й досі, — свій Дім.

— Ти знову це робиш, — зауважив Енріке.

— Що?

— Ну, по-лиходійськи дивишся вдалечінь. Що ти приховуєш, Севрене?

— Нічого.

— Ох уже ці твої таємниці.

— Завдяки таємницям моє волосся зберігає блиск, — відповів Севрен, провівши рукою по кучерях. — Почнімо?

Енріке кивнув.

— Перевірка приміщення.

Він підкинув сформовану кулю, і вона зависла в повітрі. З неї вихопилося світло, що ковзнуло згори вниз по стінах і предметах, перевіряючи їх.

— Записувальних пристроїв немає.

Коли Севрен кивнув, вони опинилися перед оніксовим ведмедем Дому Нікс. Той стояв на постаменті, розвівши щелепи так широко, що червона оксамитова скринька з китайським компасом сяяла яскраво, мов яблуко. Щойно Севрен торкнувся скриньки, на її повернення в нього залишилося менше ніж вісім хвилин. Інакше — його погляд перейшов на блискучі зуби тварини — істота поверне скриньку силоміць.

Він забрав червону скриньку. Тієї ж миті Енріке витягнув терези. Спершу вони зважили скриньку зі справжнім компасом, а тоді записали цифру й приготувалися підмінити її фальшивкою.

Енріке лайнувся.

— Трішечки не збігається. Проте має спрацювати. Різниця майже непомітна терезам.

Севрен зціпив зуби. Байдуже, що вона майже непомітна терезам. Важливо те, чи помітна розбіжність оніксовому ведмедеві. Але він зайшов надто далеко, щоб відступитися саме тепер.

Севрен поклав скриньку ведмедеві до рота й запхав її всередину так глибоко, що зник його зап’ясток. Оніксові зуби шкрябнули йому передпліччя. Горло статуї було холодне, сухе й занадто нерухоме. У нього затремтіла рука.

— Ти дихаєш? — прошепотів Енріке. — Я — точно ні.

— Мені від цього не легше, — прогарчав Севрен.

Тепер він загруз по лікоть. Ведмідь зацiпенів. Навіть не кліпав.

«Чому він не прийняв скриньки?»

Тишу осяяв скрегіт. Севрен різко потягнув руку назад. Занадто пізно. Зуби ведмедя негайно видовжились, утворивши маленькі вузенькі ґрати. Енріке поглянув на застряглу Севренову руку, зблід і видушив із себе одне-єдине слово:

— Трясця.

5 Вант — посередниця між людьми та потойбічним світом в етруській міфології; також пильнувала душі померлих у потойбіччі й судила померлих за їхні земні справи.

РОЗДІЛ 2. ЛЕЙЛА

Лейла прослизнула до готельного номера кур’єра Дому Кори.

Її сукня, викинута, а тепер видобута з глибин комори форма покоївки, зачепилася за одвірок. Лейла пробурчала і смикнула за неї, та розпустився лише один шов.

— Ідеально, — буркнула дівчина.

Вона розвернулась обличчям до кімнати. Як і всі гостьові покої «Едему», номер кур’єра був розкішно умебльований і оздоблений. Недоречним у ньому здавався лише непритомний кур’єр, який лежав долілиць у калюжі власної слини. Лейла нахмурилася.

— Тебе могли б принаймні залишити в ліжку, бідосю, — сказала вона й носаком перевернула його на спину.

Наступні десять хвилин Лейла заново декорувала кімнату. Порившись у кишенях сукні покоївки, вона викинула на підлогу жіночі сережки, повісила на світильники рвані панчохи, зім’яла ліжко та облила постільну білизну шампанським. Закінчивши, стала навколішки біля кур’єра.

— Дарунок на прощання, — сказала вона. — Чи на знак вибачення. Як ти забажаєш.

Вона дістала свою офіційну візитівку з кабаре. Тоді підняла великий палець чолов’яги та притиснула до папірця, який замерехтів усіма кольорами веселки; на ньому розквітли слова. Візитівки «Пале де Рев» формували так, щоб вони розпізнавали відбиток великого пальця певного відвідувача. Прочитати, що там написано, міг тільки кур’єр, та й то лише торкнувшись її. Лейла запхала візитівку до нагрудної кишені його піджака, проглянувши напис, перш ніж він розчинився у кремовому папері:

Пале де Рев
Бульвар де Кліші, 90
Скажи їм, що тебе послала Л’Еніґм…

Запрошення на вечірку здавалося кепським утішним призом за те, що з людини вибили дух, але тут усе було інакше. «Пале де Рев» — найелітніше кабаре Парижа, а наступного тижня там збиралися організувати вечірку на честь сторіччя Французької революції. Запрошення тоді продавали на чорному ринку за ціною діамантів. Але людей цікавило не лише кабаре. За кілька тижнів у місті мали провести Всесвітню виставку 1889 року, гігантський ярмарок, який уславлював європейські держави та винаходи, що підготують ґрунт для нового століття, а це означало, що готель «Едем» працював на повну потужність.

— Сумніваюся, що ти це запам'ятаєш, але неодмінно спробуй замовити в «Пале» полуниці в шоколаді, — промовила дівчина кур'єрові. — Вони просто божественні.

Лейла поглянула на високий старовинний годинник. Пів на дев'яту. До повернення Севрена й Енріке залишалася ще щонайменше година, та вона не могла втриматися від спокуси зиркати на годинник. У її ребрах боляче спалахнула надія. Вона два роки прагнула прориву у своїх пошуках стародавньої книги, а ця мапа скарбів могла задовольнити всі її бажання. «У них усе буде гаразд», — запевняла себе дівчина. Здобуття аж ніяк не були для них новою справою. Коли Лейла почала працювати з Севреном, той намагався повернути майно своєї родини. На знак подяки він допомагав їй шукати стародавню книгу. Вона не чула, щоб ця книга мала якусь назву… Була лиш одна зачіпка: книга належала Вавилонському Ордену.

Пошук мапи скарбів, захованої в компасі, видавався досить безневинною справою проти попередніх мандрівок. Лейла досі пам'ятала, як повисла над рознуртованим вулканом на острові Нісірос у гонитві за стародавньою діадемою. Та з цим здобуттям усе було інакше. Якщо відомості, що їх знайшов Енріке, та звіти агентів Севрена відповідали дійсності, той малесенький компас сам собою міг змінити їхнє життя. А Лейлі — дати змогу його зберегти.

Відволікшись, вона провела руками по сукні.

Дарма.

Лейлі ніколи не слід чогось торкатися, коли думки надто сильно збурені. Та єдина мить необережності дала змогу спогадам сукні врізатися в її думки: *пелюстки хризантем чіпляються до мокрого*

подолу, натягнута на ослінчик у кареті парча, складені в молитві руки, а тоді…

Кров.

Кров повсюди, карета перекинулася, кістка прориває́ться крізь тканину…

Лейла скривилась і відсмикнула руку. Проте було запізно. Спогади сукні впіймали її й міцно тримали. Лейла замружила очі, якомога сильніше щипаючи себе. Гострий біль здавався червоним полум'ям у думках, і її свідомість обкрутилася довкола нього, неначе готова вивести її з пітьми. Коли спогади вщухли, вона розплющила очі. Лейла тремтливими руками опустила рукав.

Якусь мить вона сиділа навпочіпки на підлозі, обхопивши руками коліна. Севрен називав її вміння «безцінним», доки вона не розповіла, *чому* може читати предмети довкола себе. Після того він був занадто приголомшений чи, може, надміру нажаханий, щоб щось сказати. З усієї компанії лише Севрен знав, що її дотик може видобувати з речі її таємну історію. Безцінне це вміння чи ні, але воно точно не… нормальне.

Вона ненормальна.

Лейла підвелася й вийшла з кімнати — досі з тремтливими руками.

На сходах для слуг вона скинула з себе форму покоївки й перевдягнулась у поношений одяг кухарки. Друга кухня готелю була повністю відведена під пекарську справу й у вечірні години цілком належала Лейлі. На сцені «Пале де Рев» вона мала з'явитись аж наступного тижня, а тому їй не залишалося нічого, крім вільного часу на другу роботу.

У вузькому коридорі повз неї бігли офіціанти «Едему». Вони носили охолоджених устриць у половинках мушель, перепелині яйця, що плавали в супі з кісткового мозку, курку у вині, що парувала, залишаючи в коридорі запах бургундського напою та масла з часником. Без фірмової маски й перуки ніхто з них не впізнавав у ній зірку кабаре Л'Еніґм. Тут вона була просто однією з багатьох людей, однією з багатьох працівників.

Сама в пекарській кухні, Лейла оглянула мармурову стільницю, заставлену кулінарними терезами, пензлями, їстівними перлами на

скляному тарелі; цього дня на ній також стояла вежа-крокембуш [6] майже два метри заввишки. Лейла ще на світанку пекла кульки із заварного тіста, наповнювала їх підсолодженим кремом і пильнувала за тим, щоб кожна сфера мала ідеальний колір світанку, як у золотих монет, перш ніж викачати їх у карамелі й викласти з них піраміду. Залишилося тільки її прикрасити.

«Едем» уже здобув чимало всіляких відзнак за вишукану кухню (на менше Севрен не погодився б), та мрії його гостей осявали саме тутешні десерти. Лейлині десерти, хоч і створені без Формування, були схожі на їстівні чари. Її торти набували вигляду балерин із простягнутими руками, волоссям із цукрової вати та їстівного золота, блідою, мов вершки, шкірою, обсипаною солодким перловим пилом.

Гості називали її витвори божественними. Ступаючи на кухню, Лейла почувалася божеством, яке оглядає частинки ще не створеного всесвіту. На кухні їй легше дихалося. Цукор, борошно й сіль не мали пам’яті. Тут її дотик був просто дотиком. Подоланою відстанню, завершеною дією.

Годину по тому, коли вона наносила останні штрихи на торт, розчинилися двері. Лейла зітхнула, та очей не підвела. Вона знала, хто це.

За шість місяців після того, як Лейла почала працювати на Севрена, коли вони з Енріке грали в карти в домашній обсерваторії, туди ввійшов Севрен, несучи брудну, виснажену голодом польську дівчину з очима, блакитнішими за серединку свічного вогника. Посадовив її на диван, відрекомендував як свою інженерку, та й по всьому. Лише згодом Лейла дізналася про неї більше. Заарештована за підпал і відрахована з університету, Зофія мала рідкісну схильність до Формування всіх металів і добре розумілася на числах.

Опинившись в «Едемі», Зофія спершу розмовляла лише з Севреном, а коли до неї наближався хтось інший, здавалася зовсім неконтактною. Якось Лейла помітила: коли вона приносить на збори десерти, Зофія їсть лише світле цукрове печиво, не торкаючись солодощів із барвистим оздобленням. Отож наступного дня Лейла залишила під дверима в Зофії тарілку цього печива. Вона робила так три тижні, аж поки якось не забула через клопоти на кухнях. Відчинивши двері, щоб

провітрити приміщення, вона побачила за порогом Зофію, яка простягнула порожню тарілку та з надією дивилась на неї. Це було рік тому.

Тепер Зофія без жодного слова схопила чисту миску для змішування, наповнила її водою та враз усе видудлила. Обтерла рота рукою. Тоді потягнулася до миски з глазур'ю. Лейла злегка ляснула її по руці качалкою. Зофія набурмосилась, а відтак усе одно занурила брудний від чорнила палець у глазур. Мить — і вона почала з байдужливим виглядом складати мірні склянки за розміром. Лейла терпляче чекала. Із Зофією розмови не зав'язували — їх радше випадково заводили й підтримували, аж доки другій співрозмовниці не набридало.

— Я запалила вогонь у номері кур'єра Дому Кори.

Лейла впустила пензля.

— *Що*? Ти мала розбудити його, не заходячи всередину!

— А хіба не так? Я запалила вогонь, вийшовши за поріг. Він малесенький. — Зустрівшись поглядом із круглими очима Лейли, Зофія різко змінила тему. Хоча їй ця зміна, ймовірно, геть не здавалася різкою. — Мені не подобається крокодиляча мускулатура. Севрен хоче підробку тих масок сфінксів…

— А можна повернутися до вогню…

— …Маска не підлаштовується під вирази людського обличчя. Мені треба це виправити. Ой, а ще мені потрібна нова креслярська дошка.

— Що сталося з останньою?

Зофія оглянула миску з глазур'ю й знизала плечима.

— Ти її зламала, — промовила Лейла.

— Мій лікоть у неї провалився.

Лейла захитала головою й кинула Зофії чисту ганчірку. Та спантеличено витріщилася на предмет.

— Нащо мені ганчірка?

— У тебе порох на обличчі.

— І що?

— А те, що це злегка бентежить, люба. Витрися.

Зофія провела ганчіркою по обличчю. Вона, здавалося, завжди виходила з попелу чи полум'я, чим заробила собі в «Едемі» прізвисько Фенікс. Утім, Зофія була не проти, хоча цього птаха й не існувало.

Коли вона витерлася, кінчики ганчірки зачепилися за її незвичайне кольє, яке наче складалося з вістер ножів.

— Коли вони повернуться? — запитала Зофія.

Лейла відчула гострий біль.

— Енріке й Севрен мають бути тут до дев'ятої.

— Мені треба забрати свої листи.

Лейла насупилася.

— Так пізно? Зофіє, надворі вже темно.

Зофія торкнулася свого кольє.

— Я знаю. — І кинула ганчірку.

Лейла спіймала її й пожбурила в раковину. А коли розвернулася, Зофія схопила ложку для глазурі.

— Вибач, Феніксе, та вона мені потрібна!

Зофія запхала ложку до рота.

— Зофіє!

Інженерка широко всміхнулася. Тоді розчинила двері й побігла геть, так і не діставши ложки з рота.

Доробивши десерт, Лейла прибрала й пішла з кухні. Вона не була й не бажала бути офіційною кондитеркою; до того ж шарм цієї праці-хобі наполовину полягав у тому, що вона була тільки для задоволення. Якщо Лейла не бажала чогось робити, то й не робила.

Що далі вона опинялась у головному коридорі для офіціантів, то більше оживали звуки «Едему»: сміх, який зміївся між скляним шепотом бурштинових люстр і келихів для шампанського, дзижчанням сформованих нетель, що розсипали в польоті барвисте світло, та їхніх вітражних крилець. Лейла зупинилася перед «Шафою Меркурія», готельною службою обміну повідомленнями. Усередині неї були маленькі металеві скриньки, позначені іменами працівників готелю. Лейла відчинила службовим ключем свою, не сподіваючись щось знайти, аж ось її пальці торкнулися чогось схожого на холодний шовк. Це була одна чорна пелюстка, пришпилена до записки з одного слова:

Заздрість.

Лейла впізнала б цей дрібний косий почерк де завгодно навіть без квітки: Трістан. Вона змушено втрималася від усмішки. Як-не-як, вона ж досі на нього люта.

Та це не завадить їй прийняти якийсь подарунок.

Тим паче такий, який він сформував.

Сформував. Це слово досі здавалося їй дивним, хоча вона прожила в Парижі два роки. В імперіях і королівствах Заходу вміння Трістана та Зофії називали «Формуванням», але в інших мовах ця майстерність мала інакші назви. В Індії її називали «чгота саанс», «маленьким диханням», адже, хоча життя у витвір вдихали тільки боги, це мистецтво було маленьким ковточком такої сили. Втім, хоч як його називали, правила, що керували відповідною схильністю, залишались однаковими.

Було два різновиди схильностей до Формування: психічні й матеріальні. Людина з матеріальною схильністю могла впливати на якийсь із трьох станів матерії: рідини, тверді тіла чи гази. І в Трістана, і в Зофії була матеріальна схильність. У Зофії — до Формування твердої матерії, здебільшого металів і кристалів; у Трістана — до рідкої матерії. А саме до рідини в рослинах.

Формування завжди обмежували три умови: сила волі майстра, чіткість художньої мети й межі фундаментальних властивостей обраного матеріалу. Це означало, що людина зі схильністю до Формування твердої матерії та спеціалізацією на камені не досягла б нічого, не розуміючи відповідних хімічних формул і властивостей каменю, яким воліла б маніпулювати.

Зазвичай схильність проявлялася в дітях не пізніше ніж у тринадцять років. Якщо вони бажали вдосконалити цю здібність, то могли навчатися. У Європі більшість майстрів Формування роками здобували знання у визнаних закладах або проходили тривале учнівство. Проте Зофія і Трістан не пішли жодним із цих шляхів. Зофія — бо її витурили з навчального закладу, перш ніж їй випала така нагода. А Трістан — бо… Ну, Трістан не мав у цьому потреби. Його ландшафтна творчість скидалася на гарячкове марення духа природи. Вона була бентежна та прекрасна, і Парижу завжди було мало Трістана. Коли йому виповнилося шістнадцять, черга з його замовників налічувала кількасот осіб.

Колись Лейла не могла збагнути, чому Трістан досі сидить в «Едемі». Можливо, річ була у відданості Севренові. А може, в тому, що «Едем» дозволяв Трістанові залишати собі свої чудернацькі павукоподібні експозиції. Проте ввійшовши до садів, Лейла *відчувала*, в чому причина. Її легені наповнювалися сильними пахощами квітів. У присмерку сад ставав непричесаним і диким. І вона все розуміла. Інші Трістанові клієнти — наприклад, Дім Кори, який замовив екстравагантні топіари для свого майбутнього святкування, — мали безліч правил. У «Едемі» все було інакше. Трістан любив Севрена як брата, проте залишався тут, бо тільки в «Едемі» міг діставати з голови дивовижі, вільні від усіх вимог.

Увійшовши до садів «Едему», вона опинилась у Трістановій уяві. Сади, попри свою назву, були не раєм, а лабіринтом гріхів. Точніше кажучи, сімома лабіринтами.

Перший сад був Хіттю. Тут із порожніх ротів статуй висипалися червоні квіти. В одному кутку Клеопатра викашлювала гранатові амариліси й анемони в рожевих рюшах. В іншому — Єлена Троянська шепотіла циніями та маками.

Лейла швидко просувалася лабіринтом. Проминула Обжерливість, де небо з блискучих квітів, які пахли амброзією, щільно змикалося, щойно хтось до них тягнувся. Потім — Жадобу, де кожна тендітна рослинка була вкрита позолотою. Далі була Лінь із її млявими кущами; Гнів із його вогненними квітами; опісля — Гординя з її велетенськими рухомими топіарами у вигляді зелених оленів із квітучими рогами й величних левів із жасминовими гривами; зрештою вона опинилася в Заздрості. Та була вкрита зеленню, правдивим відтінком гріха.

Лейла зупинилася перед дверима-тескатом [7], установленими біля входу. Тим, хто не знав їхніх секретів, тескат видавався звичайним дзеркалом, нехай і з прегарною рамкою, схожою на позолочене листя плюща. Двері-тескат було неможливо відрізнити від звичайних дзеркал, не проводячи, як казала Зофія, складного випробування із застосуванням вогню й фосфору. На щастя, Лейлі не треба було з цим морочитися. Щоб потрапити на той бік, вона просто відімкнула двері, стиснувши четвертий позолочений листочок плюща з лівого боку

рами. Приховану дверну ручку. Її віддзеркалення заряхтіло, і дзеркало на дверях-тескаті витончилося, ставши прозорим.

Усередині було робоче місце Трістана. Лейла вдихнула запах землі й коріння. Стіни були обставлені маленькими тераріумами, пейзажами, втисненими в мініатюрну форму. Трістан був мало не одержимий їх виготовленням. Якось, коли вона запитала, в чому річ, він відповів, що хоче, щоб світ був простіший. Досить маленький і досить керований, щоб уміститись у жмені.

— Лейло!

Трістан пішов до неї з широкою усмішкою на круглому обличчі. Його одяг був забруднений, а велетенським ручним павуком — вона зітхнула полегшено — навіть не пахло.

Проте вона не відповіла на його усмішку, а здійняла брову. Трістан обтер руки об халат.

— Ой… ти досі гніваєшся? — запитав він.

— Так.

— А ти менше гнівалася б, якби дістала подарунок?

Лейла задерла підборіддя.

— Залежить від подарунка. Та спершу скажи це.

Трістан переступив із ноги на ногу.

— Вибач.

— За що?

— За те, що посадив Голіафа на твій туалетний столик.

— Де має бути Голіаф? І, коли вже на те пішло, де мають бути *всі* твої ручні комахи та інші вихованці?

Трістан округлив очі.

— Поза твоєю кімнатою?

— Майже так.

Він повернувся до робочого стола поряд себе, наполовину заставленого великим тераріумом із матового скла. Підняв кришку й відкрив одну темно-багряну квітку. Її тендітні пелюстки були схожі на шматочки вечірнього неба й забарвлені в насичений оксамитовий багрянець, спраглий зоряного світла. Лейла м’яко провела пальцями по їхніх краях. Пелюстки мали майже такий самий відтінок, як Севренові очі. Подумавши про це, вона мимохіть прибрала руку.

— Вуаля! Помилуйся своїм дарунком, сформованим за допомогою клаптика шовку із одного з твоїх костюмів… — Перехопивши її нестямний погляд, він додав: — Одного з тих, які ти збиралася викинути, чесне слово!

Лейла трохи розслабилася.

— То… мене прощено?

Трістан уже й так знав, що прощено. Та вона все одно вирішила розтягнути цю мить трохи довше, ніж треба. Постукала ногою, вичікуючи й дивлячись, як ніяково щулиться Трістан. А тоді:

— *Гаразд*.

Трістан радісно скрикнув, і Лейла не змогла втриматися від усмішки. З такими великими сірими очима Трістан міг безкарно робити що завгодно.

— Ой! Я вигадав новий пристрій. Хотів показати його Севренові. Де Севрен?

Коли Трістан помітив її обличчя, його усмішка зникла.

— Вони ще не повернулися?

— *Поки що*, — наголосила Лейла. — Не переймайся. Ти знаєш, що для такого потрібен час. Може, зайдеш усередину? Я приготую тобі щось поїсти.

Трістан заперечно хитнув головою.

— Може, згодом. Мені треба поглянути на Голіафа. Здається, йому недобре.

Лейла не стала питати, звідки Трістанові знати про емоційний стан тарантула, а взяла свій подарунок і повернулася до готелю. Доки вона йшла, її думки затьмарювала тривога. На вершині сходів великий годинник вибив десяту. Лейла відчула втрачену годину як біль у кістках. Вони вже мали повернутися.

Щось було негаразд.

6 Крокембуш — французький десерт у формі конуса з профітролів, скріплених між собою карамельними «нитками».

7 Термін «тескат», вочевидь, походить із ацтекської міфології: одне з головних її божеств, Тескатліпока («Дзеркало, що димить»), мало обсидіанове дзеркало, у якому бачило все, що відбувається на світі.

РОЗДІЛ 3. ЕНРІКЕ

Енріке, суплячись, не давав щелепам ведмедя зімкнутися.

— Пам’ятаєш, як ти казав: «Буде весело»?

— Можна з цим зачекати? — процідив Севрен крізь зціплені зуби.

— Мабуть, так.

Голос Енріке звучав легко, зате всі до одної частини тіла Севрена здавалися свинцевими. Оніксовий ведмідь затиснув у зубах Севренів зап’ясток. Тиск щосекунди посилювався. По його руці заструменіла кров. Незабаром щелепи істоти не просто триматимуть його зап’ясток.

Вони його розкусять.

Одне втішало: не втрутився смарагдовий орел Дому Кори. Ця кам’яна істота могла виявляти «підозрілу» активність і оживати навіть тоді, коли не йшлося про її предмет. Енріке мало не забурмотів вдячну молитву, але раптом почув тихе крякання. Йому в обличчя війнуло повітря — явно від змаху крил.

Ну, що ж.

— Це що, орел? — скривився Севрен.

Він не міг повернути тулуб, щоб озирнутися.

— Ні, аж ніяк, — відповів Енріке.

Перед ним орел схилив голову набік. Енріке сильніше потягнув за Севренову застряглу руку. Севрен застогнав.

— Забудь, — прохрипів він. — Я застряг. Нам треба його приспати.

Енріке погодився, але тепер постало запитання: як? Оскільки сформовані істоти були занадто небезпечні, щоб залишатися без контролю, закон вимагав від усіх майстрів додавати запобіжник під назвою «сомно», який присипляв істоту. Втім, навіть якщо він розшукає сомно, воно також може бути зашифроване. Навіть гірше: якщо він відпустить щелепи, вони тільки швидше роздушать Севренів зап’ясток. А якщо вони не виберуться до закінчення восьми хвилин, сформовані істоти стануть найменшою з їхніх проблем.

Севрен загарчав.

— У жодному разі не поспішай. Я обожнюю повільно й боляче вмирати.

Енріке відпустив. Знайшов опору та обійшов довкола оніксового ведмедя, ігноруючи смарагдового орла, що невпинно наближався. Провів руками по тілу звіра, його чорних стегнах і кошлатих стопах. Нічого.

— *Енріке*, — видихнув Севрен.

Севрен упав навколішки. Заструменіли цівки крові, стікаючи зі щелеп істоти. Енріке стиха вилаявся. Заплющив очі. Зір йому тут не допоможе. Позаяк світла в кімнаті обмаль, слова доведеться вишукувати навпомацки. Поводивши пальцями по стегнах і череву ведмедя, він знайшов дещо біля його гомілок — вищерблені виїмки в камені, розділені невеличкими рівними проміжками, наче то був рядок писаного тексту. Від його дотику ожили літери та слова:

Fiduciam in domum

— Вір у дім, — переклав Енріке. Прошепотів фразу ще раз, перебираючи в голові варіанти розвитку подій. — У мене… У мене є ідея.

— Ну ж бо, просвіти мене, — ледве вимовив Севрен.

Ведмідь підняв одну важку лапу кольору смоли, затінивши Севренове обличчя.

— Ти маєш… повірити йому! — вигукнув Енріке. — Не борися з ним! Проштовхни зап’ясток далі!

Севрен не вагався. Він підвівся та штовхнув. Але його рука не зрушила з місця. Севрен загарчав. Кинувся на істоту. Його плече мокро ляснуло. Щосекунди до шкіри Енріке неначе міцно притискався клинок. Аж тут орел здійнявся в повітря. Облетів кімнату, а тоді спікірував, оголивши кігті. Коли Енріке пригнувся, пазурі з коштовного каміння торкнулися його шиї. Наступного разу йому так не пощастить. Пазурі ще раз дряпнули його по шиї. Кігті орла потягнули його вгору, і його п’яти відірвалися від землі. Енріке міцно заплющив очі.

— Обережно, волосся… — промовив він.

Орел різко кинув його на підлогу. Енріке трішечки розплющив очі. Побачив голу стелю. Позаду себе почув, як човгають об постамент пазурі. Підвівся на лікті.

Орел уже став нерухомий, як статуя.

Севрен хитнувся й зіп'явся на ноги. Схопився за зап'ясток. А тоді, смикнувши себе за передпліччя, замахнувся ним уперед. Енріке скривився, почувши мокре клацання суглобів, що стають на свої місця. Севрен витер кров об штани та висмикнув із пащі нерухомого оніксового ведмедя сформований компас. Запхав його під піджак і пригладив волосся.

— Що ж… — нарешті сказав він. — Принаймні не вийшло так, як на Нісіросі.

— Ти *серйозно*? — прохрипів Енріке й поплентався слідом за другом до дверей. — Ти казав, це буде «як уві сні». «Легко, як спати»!

— Спання не обходиться без кошмарних снів.

— Це що, жарт? — поцікавився Енріке. — Ти ж розумієш, що в тебе понівечена рука.

— Я знаю.

— Тебе мало не зжер ведмідь.

— Несправжній.

— Твоє розчленування було б цілком справжнє.

Севрен тільки всміхнувся.

— Невдовзі побачимося, — сказав він і прослизнув за двері.

Енріке затримався, даючи Севренові фору.

У темряві він відчував наявність скарбу Ордену, як погляди мерців. Його тілом пробіг дрож ненависті. Він не міг примусити себе поглянути на гори «врятованих» речей. Може, він і допомагав Севренові красти, але найбільшим злодієм на світі був Вавилонський Орден, бо він цупив не просто речі… Він крав історії, цілком поглинав культури, тишком-нишком відносив свідчення славної давнини на великі кораблі й віз їх у байдужі землі.

— Байдужі землі, — задумливо промовив Енріке. — Гарна фраза, ще стане в пригоді.

Він міг ужити її в наступній статті, яку подасть до іспанської газети, присвяченої філіппінському націоналізму. Поки що в нього не було

таких зв’язків, щоб хтось подумав, ніби його думок варто дослухатися. Це здобуття могло змінити ситуацію.

Та спершу треба закінчити роботу.

Енріке відлічив тридцять секунд. Відтак розгладив позичений костюм слуги, поправив маску й вийшов у затемнений коридор. Між прогалинами, утвореними мармуровими стовпами, він бачив тріпотіння віял, які кололи повітря.

За ріг завернув в’єтнамський дипломат Ву Ван Дінь, у якого саме мала відбутися зустріч. З його рукава стирчав сфальшований лист. Трістан, хоча йому це було огидно, неймовірно добре підробляв чужий почерк. Почерк коханки дипломата не став винятком.

Минулого тижня Енріке й дипломат випили разом в «Едемі». А коли дипломат відволікся, Лейла видобула з куртки Діня листа від його коханки, а Трістан скопіював її почерк, щоб організувати цю саму зустріч.

Енріке оглянув одяг Діня. Він, як і безліч інших дипломатів із колонізованих країн, на позір перейшов на бік Ордену. Колись представники Ордену були по всьому світу, і кожна з них опікувалася джерелом формувальної сили у своїй країні, хоча не всі вони називали цю майстерність Формуванням і не всі вважали за джерело його сили Вавилонські Уламки. Та цих версій уже не було. Тепер їхні скарби забрано до інших країв, їхня творчість змінилась, а в їхніх стародавніх гільдій залишилося два варіанти: або приєднатися до когось, або загинути.

Енріке розгладив на собі фальшивий костюм і вклонився:

— Можу вам чимось допомогти, пане?

Він простягнув руку. Його охопив новий панічний жах. Звичайно, Дінь погляне і *здогадається*, що то він. Енріке ледь торкнувся рукавів Діня кінчиками пальців.

— Узагалі-то, ні, — холодно відказав Дінь і прибрав руку, жодного разу не зазирнувши йому в очі.

— Чудово, пане.

Він уклонився. Дінь іще чекав на зустріч, яка ніколи не відбудеться, а Енріке пішов у віддалений кінець бального залу. Провів пальцями по обличчю й шиї. Шкіру там, де він її торкнувся, злегка закололо, і над

його шкірою й одягом повисла тоненька кольорова плівка, закрутилася й відтворила зовнішність і вбрання посла Ву Ван Діня.

Тепер він завдяки дзеркальному порошку на пальцях мав такий самий вигляд, як посол.

Колись давно дзеркальний порошок був заборонений і конфіскований, а тому Орден не захищав від нього свої збори. Члени Ордену не зважили на те, що Севрен приятелює з чиновником митно-імміграційної служби.

Енріке швидко пройшов крізь юрбу. Може, дзеркальний порошок і був ефективний, але вистачало його ненадовго.

Юнак прискореним кроком спустився з головних сходів. Біля їх підніжжя стояли двері-тескат — судячи з вигляду, створені в ті часи, коли Пропащий Дім іще не вигнали з французької частини Вавилонського Ордену, бо їхні краї були оздоблені символами чотирьох перших Домів Франції. Місячний серп Дому Нікс. Шипи Дому Кори. Змія, що кусає себе за хвіст, — символ Дому Вант. Шестикутна зірка — Пропащого Дому. З-поміж них досі існували лише Доми Нікс і Кори. Рід Вант законно оголосили згаслим. А Пропащий Дім… пропав.

Його очільники буцімто знайшли Вавилонський Уламок Заходу і спробували за його допомогою відбудувати біблійну Вавилонську вежу, гадаючи, що вона може дати їм не просто часточку Божої сили, а справжню силу Бога. Якби їм удалося перевезти Вавилонський Уламок Заходу, вони, можливо, знищили б відому нині цивілізацію. Севрен казав, що це нікчемна чутка, і вважав, що Орден знищив Пропащий Дім, узурпуючи владу. Енріке не був у цьому певен. Казали, що Пропащий Дім був найпросунутішим серед усіх чотирьох. Навіть двері-тескати, які він формував, не просто маскували входи. Подейкували, що вони здатні долати відстані, наче портали. Одначе ніхто не знав, чим колись володів той дім. Орден багато років поспіль намагався з’ясувати, що сталося з Перснем і скарбом Пропащого Дому, та ніхто не міг його віднайти.

Сьогодні, подумав Енріке, ситуація може змінитися.

У тескаті Енріке бачив блискучі коридори, гарно вбрану юрбу та мерехтіння люстр удалині. Його завжди бентежило, що він може помічати людей по той бік, зате вони бачать лише вузьке поліроване

дзеркало. Енріке почувався дивно, наче бог у вигнанні, сповнений якогось пустого всезнання. Хоч як добре він може бачити світ, той його не помітить.

Енріке пройшов у тескат і опинився в одній з розкішних зал палацу Ґарньє, найвідомішого оперного театру в усій Європі.

Якийсь чоловік приголомшено підвів очі. Витріщився на дзеркало, тоді — на Енріке, а потім ретельно оглянув свій келих із шампанським.

Довкола Енріке безжурно снували відвідувачі. Вони гадки не мали про сформований бальний зал, який Орден тримав у таємниці. Однак таємницею було все, пов'язане з Орденом. Навіть запрошення від нього відкривалися лише від краплини крові схваленого гостя. Будь-яка інша людина, що випадково його одержала, не бачила нічого, крім чистого паперу.

Для громадськості Вавилонський Орден був лише дослідницьким бюро Франції, що мало завдання зберігати історичні пам'ятки. Вона нічого не знала про аукціони, про сховані глибоко під землею скарби. Серед широкого загалу половина навіть гадала, що Вавилонський Уламок — це не реальний предмет, а прикрашена біблійна метафора.

Енріке пройшов крізь натовп, на ходу шарпаючи себе за лацкан. Костюм слуги на ньому змінювався: його нитки одночасно розпускалися та сходилися, доки на Енріке не з'явився модний вечірній піджак. Він клацнув наручним годинником — і вузенький ремінець зі сформованої шкіри виріс у шовковий циліндр, який Енріке хутко напнув на голову.

За мить до виходу надвір Енріке завагався перед бюстом із каменю верит, який був не оздобою, а засобом для виявлення схованої зброї. Одна унція вериту коштувала приблизно як кілограм діамантів, і дозволити собі цей камінь могли лише палаци чи банки. Енріке пересвідчився в тому, що залишив свій ніж, а тоді переступив поріг.

Зовні в Парижі було трохи вогко, як на квітень. Ніч уже позбулася зірок разом із потом, а через дорогу тьмяно виблискував чорний екіпаж. Енріке сів у нього, і Севрен криво йому всміхнувся.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.